

Minister De Jonge en Zenzo-partner Coen Hendriks (rechts).

Minister Hugo de Jonge zal zijn bezoek aan het Kloosterkwartier niet snel vergeten.

Een bezoek om niet snel te vergeten

Het leek de minister wel een leuk idee om, bij zijn bezoek eind november, in een hoogwerker te stappen. De weg naar beneden was even spannend, aangezien het apparaat stuk ging. Een ladder bood uitkomst.

De Jonge onthoudt vast niet alleen dat incidentje, maar ook hoe bijzonder het project Kloosterkwartier is. Dat hier wonen, zorg, werk en maatschappelijke voorzieningen samenkomen. De organisatoren van het werkbezoek regelden een kennismaking met Nellie Vissers (90) uit Erp en haar bovenbuurvrouw Joke, die Nellie een beetje in de gaten houdt.

De minister bleek onder de indruk. Volgens hem is er in het Kloosterkwartier geen sprake van woningbouw, "maar van gemeenschapsbouw. Hier wordt een gemeenschap ontwikkeld en dat past mooi bij wat de zusters voor ogen hadden."

Het bezoek kreeg ook een formeel tintje, want de minister en diverse andere betrokkenen zetten hun handtekening onder een intentieovereenkomst over de gezamenlijke verdere ontwikkeling van het Kloosterkwartier.

Labyrint zorgt voor nieuwe start

“Onze cliënten werken stuk voor stuk zó enorm hard. Ik heb daar enorm veel respect voor.” Marlie van de Borne is begeleider bij Labyrint Zorg & Werk en kan het weten. Ze begeleidt diverse bewoners in het Kloosterkwartier.

Ga op bezoek bij Labyrint in het hoekgebouw van het Kloosterkwartier en de gedachte borrelt al snel op: de naam is bedacht omdat het hier een doolhof lijkt. De route naar een van de bewoners leidt door gangen, door klapdeuren en diverse trappen. “Die naam bestond al toen we hier nog niet zaten”, neemt manager Dennis van Diest die veronderstelling weg. “Sowieso zitten we in verschillende plaatsen in Oost-Brabant. We werken met ongeveer 110 medewerkers voor wel 365 cliënten uit zeven verschillende gemeenten.”

Marlie van de Borne en Dennis van Diest.

Lot uit loterij

Wat al die cliënten met elkaar gemeen hebben: ze hebben al dan niet tijdelijke hulp nodig om hun leven op orde te krijgen, vaak na een periode van psychische of andere problemen. Marlie is een van de begeleiders. Ze vertelt hoe ze met elke cliënt een begeleidingsplan maakt.

“Dat gaat soms over heel basale dingen, zoals: ik wil leren mijn eigen kleren te wassen. Maar ook over wat grotere thema’s als sociale vaardigheden ontwikkelen en leren contact te leggen.”

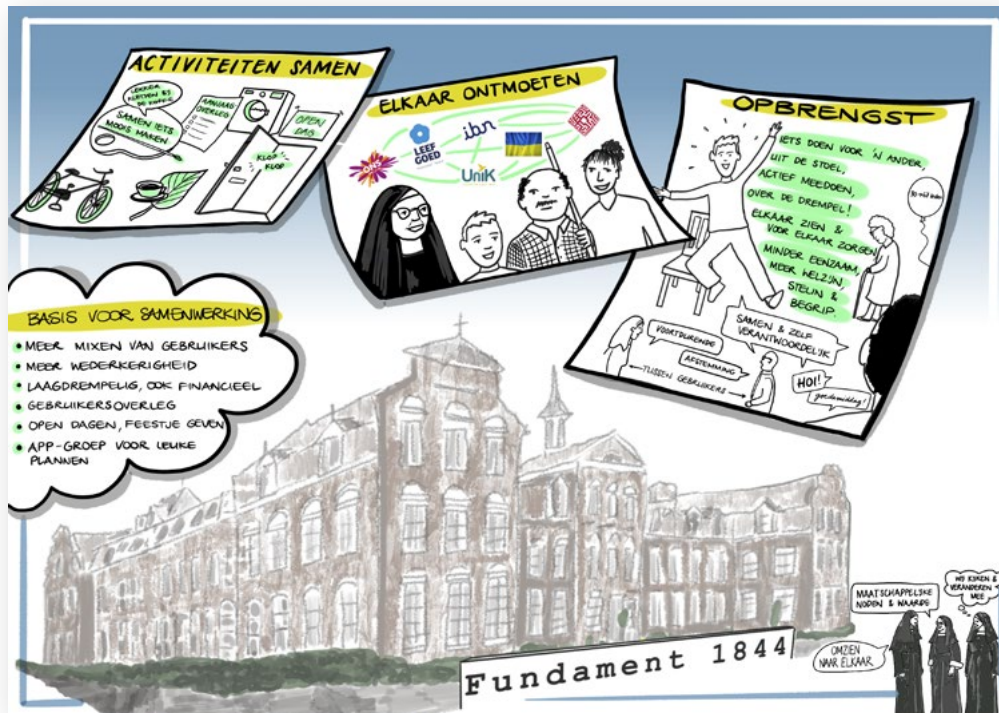
Wat dat betreft komt de locatie in het centrum van Veghel goed van pas. Het gebouw is volgens Dennis sowieso een lot uit de loterij. “We zochten een plek waar we ongeveer 25 kleine studio’s tegen een schappelijke prijs kunnen aanbieden met daarbij ook ruimte voor onze medewerkers. Dat we dat in Veghel vonden is al mooi, maar dat we ook nog eens een plek kregen in het concept Leefgoed – dat is helemaal geweldig.”

Enorme wilskracht

De bewoners wonen gemiddeld een jaar of drie bij Labyrint. “Per zes maanden bezien we wat er is bereikt en of nog een half jaar nodig is”, aldus Marlie. Ze neemt de redactie mee naar een van de bewoners. Hij vertelt in zijn studio hoe hij door de week bij Labyrint woont en in de weekenden bij zijn vrouw en dochtertje van twee. “Het gaat nu goed met me, maar ik kan nog wel snel van slag raken. Het bevalt me hier goed, maar ik kan nog niet wennen aan de rust. De stilte wijkt zo enorm af van de drukte in de weekenden.”

En zo heeft iedereen een eigen verhaal. Marlie: “Er zijn mensen die een verslaving overwonnen en hier leren om helemaal opnieuw te beginnen. Ze braken soms met al hun vrienden van weleer. Dat is pittig, maar vooral moedig. Het zijn stuk voor stuk mensen met enorme wilskracht die hier wonen. Ik ben erg gelukkig dat ik dit werk mag doen en hen mag ondersteunen.”

Leefgoed maakt wat los

Tijdens het gesprek maakte Vanessa Koster een getekend verslag. Dit is één van haar 'notulen'.

“De kracht van het Kloosterkwartier moet zijn dat mensen aandacht hebben voor elkaar. Mijn ideaal is dat de mensen die hier komen wonen en werken elkaar versterken”, schreef coördinator Marieke van Grinsven van het klooster bij de start van de ontwikkeling van dit gebied. Lukt het al?

Mistie van Hoek van Unik vindt van wel. Ze vertelt enthousiast hoe zusters zo nu en dan een bezoekje brachten aan kinderen en hoe goed dat iedereen beviel. “Op dit moment wonen de zusters tijdelijk elders, we kunnen niet wachten tot ze terugkomen.” Marlie van de Borne is van Labyrint. Leefgoed biedt mogelijkheden, weet ze. “Zo hebben diverse bewoners foldertjes in de buurt bezorgd voor instanties of activiteiten van het Kloosterkwartier.”

Toegangscode

Ad van Dongen zegt dat de jongeren best welkom zijn bij 'zijn' biljartvereniging Krijt Op Tijd. “In een paar jaar tijd groeiden we van 35 naar 64 leden. Ons geheim? We doen niet moeilijk. Wie hier biljart, pakt zelf drinken en noteert dat op een briefje. Eén keer per maand sturen

we een rekening.” Jos van de Ven is lid van de vereniging. En woont in het Kloosterkwartier. Ook hij gelooft in laagdrempeligheid en “gewoon dingen voor elkaar doen”.

Niet alle bevindingen gaan voor iedereen op. De kinderen van Unik en jongeren van Labyrint hebben soms beschutting nodig. Iets soortgelijks geldt voor de Oekraïners. Coördinator Rein van Zandvoort: “Mensen hebben recht op privacy. Maar misschien dat we samen met het Kloosterkwartier wat kunnen organiseren rond het Orthodox Nieuwjaar, op 14 januari.”

Terug naar de oproep van de zusters over aandacht hebben voor elkaar en elkaar versterken. Tijd voor een antwoord op de vraag lijkt er niet te zijn. In plaats daarvan overleggen de gespreksdeelnemers over het uitnodigen van Oekraïners voor de koffieochtenden, het succes van een partytent in de achtertuin van een bewoner, hoe biljarters uit zowat heel Meierijstad het Kloosterkwartier weten te vinden en over samen de tuin onderhouden. En o ja: “We hebben bij Labyrint iemand die workshops schilderen geeft. Iemand belangstelling?” Rein steekt zijn vinger op.

Prachtige beelden en mooie verhalen

Het verhaal op mobiel, het beeld op gevels.

De 'beeldende audioroute THUIS' in en om het Kloosterkwartier maakte veel los bij de deelnemers. De wandeling vormde de afsluiting van Kunstproject het Kloosterkwartier.

Dat is een initiatief van theatermaker Monika Kowalewska, in samenwerking met Phoenix Cultuur, Ons Welzijn en Leefgoed. De route kon van 17 t/m 20 november met een mobieltje in de hand worden bewandeld in de wijk. Deelnemers maakten een wandeling langs prachtige lichtbeelden en luisterden naar persoonlijke verhalen van bewoners over 'je ergens thuis voelen'.

Bij de première op 17 november was zuster Lidwina één van de deelnemers. Ze was, overigens net als veel andere wandelaars, zichtbaar onder de indruk. "Dit is zo mooi, dit zouden mijn medezusters moeten zien", zei ze. Tijdens de wandeling vertelde ze over de rol en betekenis van de Veghelse kloostergemeenschap voor het dorp en hoe het nieuwe Leefgoed daar zo treffend bij aansluit.

Colofon

Nieuwsbrief Kloosterkwartier is een uitgave van Zenzo Maatschappelijk Vastgoed en de partners die dit project realiseren.

Redactie en productie Sprinkels hq, Schijndel **vormgeving en opmaak** de Code, Vught **fotografie** Its Cover, Dana Ruijs, Olaf Smit **print** Drukwerkdeal, Deventer.

Voor reacties en vragen:
che@zenzo-mv.nl

Op schema

De bouwwerkzaamheden op het Kloosterkwartier liggen op schema. "We hopen voor carnaval 2024 klaar te zijn", zegt projectleider Mark Smaling van Bouwbedrijf Van de Ven. Mark stelt met tevredenheid vast dat de relaties met omwonenden goed zijn. "Wij proberen overlast zo veel mogelijk te beperken en de bewoners rond de bouwplaats tonen zich begripvol. We hebben nog geen ernstige klachten ontvangen."